

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wyrokiem z dnia 28 października 2013 r. w sprawie sygn. akt XVII W 4038/12

uznał obwinionego A. S. winnym wykroczenia popełnionego w dniu 20 kwietnia 2012 r., wyczerpującego dyspozycję art. 86 § 1 k.w. i wymierzył mu grzywnę w kwocie 500 złotych. Nadto zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 150 złotych.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obrońca obwinionego.

Wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, a w szczególności art. 8 k.p.w. i art. 82 § 1 k.p.w. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez uwzględnienie tylko okoliczności niekorzystnych dla obwinionego, z pominięciem tych, z których wynika, że obwiniony nie dopuścił się zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu.
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia oraz sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego sprawy, polegający na przyjęciu, że obwiniony podczas zmiany zajmowanego pasa ruchu nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie, na który zamierzał wjechać, doprowadzając tym samym do zderzenia się pojazdów, podczas gdy materiał dowodowy sprawy nie potwierdza tego w sposób nie budzący wątpliwości, a nadto sporządzony szkic powypadkowy wskazujący miejsce położenia samochodu R. żaden sposób nie odpowiada jego rzeczywistemu położeniu bezpośrednio po kolizji.

Podnosząc powyższe obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu, ewentualnie:
2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Sąd odwoławczy rozpoznając środek zaskarżenia uwzględnił okoliczności, które ujawniły się na obecnym etapie postępowania w sprawie, a które powodują, iż rozpoznanie tego odwołania jest bezprzedmiotowe.

Zauważyć przy tym należy, że w sprawie nie zgromadzono materiału dowodowego, który - w chwili obecnej – mógłby dać podstawy do wydania orzeczenia uniewinniającego obwinionego A. S. od przypisanego czynu.

W chwili obecnej zachodzi ujemna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia karalności dotycząca zarzucanego i przypisanego obwinionemu czynu.

Czyn A. S. wyczerpujący znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. został popełniony w dniu 20 kwietnia 2012 r.

Karalność tego wykroczenia uległa przedawnieniu z dniem 20 kwietnia 2014 r., bowiem od chwili jego popełnienia upłynęły dwa lata (art. 45 § 1 k.w.).

Wobec tego, zaskarżony wyrok, zgodnie z art. 437 k.p.k., art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. i w zw. z art. 45 § 1 k.w. podlega uchyleniu, zaś postępowanie o czyn zarzucany we wniosku o ukaranie, należało wobec obwinionego A. S. umorzyć.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie 1. sentencji wyroku.

O kosztach sądowych w sprawie orzeczono na podstawie art. 118 § 2 k.p.w., obciążając nimi Skarb Państwa.